

Масларски (чете)

„Вървамъ да сте научили вече истината, но длъженъ съмъ и азъ да ви я кажа: милионитѣ...“ (На другитѣ) Ето пакъ за милионитѣ! ... Видѣхте ли кой е милионерътъ?

Г-жа Масларска

Ехъ и ти! Чети, че после приказвай!

Масларски (чете)

„Милионитѣ, които бѣха въ банката, не сж... а! ... не сж мои...“ (Гледа очудено, плахо)

Г-жа Масларска

Какъ, какъ? Какво четешъ ти! Ти не знаешъ да четешъ!

Масларски

Не, Дафинке, тъй е. Ето: (чете) „Милионитѣ, които бѣха въ банката, не сж... мои“.

Г-жа Масларска (гледа го за мигъ, буйно)

Чети по-нататъкъ! (Навежда се надъ него).

Масларски (съ промѣненъ гласъ, чете)

„Тѣ сж на другъ единъ човѣкъ, мой съименикъ, съ когото освенъ името, нѣмамъ нищо общо“ (Прехапва устни и поклаща глава; чете) Мълвата, че милионитѣ сж мои, бѣше една шега и ако азъ имамъ вина, тя е тази, че